

بیانیه به مناسبت صدور حکم حکومتی مقام رهبری به مجلس شورای اسلامی

هموطنان عزیز، مردم شرافتمند ایران

آنچه در روز یکشنبه ۱۶ مرداد ماه جاری در مجلس شورای اسلامی ایران در برابر چشمان حیرت‌زده مردم اتفاق افتاد، از جهات مختلف هم بی‌سابقه و هم در روند تحولات سیاسی کشور درخور تامل بسیار است.

۱- در حالی که مجلس یک فوریت طرح اصلاح قانون مطبوعات را تصویب کرده و در دستور کار خود قرار داده بود، آقای کروبی، با اعلام دریافت نامه‌ای از مقام محترم رهبری آن را از دستور کار مجلس خارج ساخت.

اگر چه آقای کروبی، عمل خود را ناشی از تصمیم هیات رئیسه قلمداد کرد، اما برخی از اعضای هیات رئیسه این ادعا را رد کردند. ظاهراً اقدام آقای کروبی تصمیم فوری و شخصی ایشان بوده که این عمل تخلف آشکار از آیین‌نامه اداره مجلس که با سوگند به اجرای آن متعهد شده‌اند، می‌باشد.

آقای کروبی در توجیه عمل خلاف خود، نامه مقام رهبری به مجلس را «حکم حکومتی» خوانده و آن را از مصادیق «ولایت مطلقه فقیه» و لازم‌الاجرا دانستند. چنین استدلالی بسیار عجیب و غیرقابل قبول است. حکم حکومتی ولی فقیه، تنها در چارچوب اختیارات تفویض شده در قانون اساسی معتبر است و لاغیر. مقام رهبری بیش از هر کس شایسته حفظ احترام و اعتبار قانون اساسی می‌باشند. زیرا به موجب همین قانون اساسی است که نمایندگان منتخب مردم در مجلس خبرگان رهبر را برمی‌گزینند.

استناد به عملکرد رهبر فقید انقلاب در نادیده گرفتن قانون اساسی خطای بزرگتری است که آقای کروبی مرتکب شده است. اولاً هنگامی که ایشان مورد اعتراض و سوال نمایندگان مجلس قرار گرفتند، با سعه صدر آن را پذیرفتند و عمل نمایندگان را «توهین به رهبری» تلقی نکردند و کسی مورد تهدید قرار نگرفت. ثانیاً در پاسخ به نامه نمایندگان مجلس با صراحت اعلام کردند اقدامات خلاف قانون اساسی، ناشی از وضعیت فوق‌العاده و جنگ بوده و با تمام شدن آن شرایط همه امور باید در چارچوب قانون صورت گیرد. اگر سخن یا عمل رهبر فقید انقلاب مورد استناد قرار می‌گیرد نباید گزینشی و در تثبیت یک حرکت غیرقانونی باشد.

نهضت آزادی ایران، که تثبیت نظام جمهوری اسلامی را در اجرای بی‌کم و کاست اصول مصرح در قانون اساسی می‌داند، با انگیزه جلب رضای حق و حفظ حقوق مردم در همان زمان نیز با نوشتن نامه‌های سرگشاده و یا خصوصی به رهبر فقید انقلاب به این روش اعتراض کرد. ثالثاً رهبر فقید انقلاب که مجلس را در تمام موارد در راس امور می‌دانستند، هیچ‌گاه دستور توقف وظایف آن را ندادند، بلکه در موضوعات بسی حساس‌تر، ضمن اظهارنظر، تصمیم‌گیری را به مجلس واگذار کردند.

اگر قرار باشد مقام رهبری در این امور دخالت مستقیم نمایند چگونه مجلس، که باید در راس امور باشد، می‌تواند وظایف قانونی خود را انجام بدهد؟ این نوع دخالت‌ها نه به نفع نظام جمهوری اسلامی و نه به نفع مقام رهبری است.

آقای کروبی با پیوستن به برنامه اصلاح‌طلبی در انتخابات شرکت کردند و با تعهد به اجرای این برنامه‌ها آرای مردم را به خود جلب کردند. نادیده گرفتن این تعهدات و پشت کردن به مردمی که به ایشان رای داده‌اند، عملی خلاف اخلاق و دور از شان رئیس مجلس می‌باشد. توجیحات ایشان نیز به هیچ‌وجه قابل قبول نمی‌باشد.

۲- در نامه‌ی مقام رهبری به مجلس آمده است که طرح اصلاح قانون مطبوعات حاوی نکاتی است که به نظر ایشان خلاف شرع و مصلحت نظام می‌باشد.

اولا طرح مذکور صرفاً جنبه پیشنهادی از طرف کمیسیون داشت که قرار بود مطرح گردد. اگر در این طرح نکاتی وجود دارد که ظن خلاف شرع در آن می‌رود، به هنگام بحث و بررسی در مجلس، نمایندگان که همگی علی‌الاصول، متعهد به اسلام و عامل به آن و معتقد به قانون اساسی هستند و صلاحیت آنان مورد تایید شورای محترم نگهبان قرار گرفته است، آن نکات را اصلاح خواهند کرد. به فرض که اکثریت نمایندگان مطلبی خلاف شرع و مصلحت در آن ندیده و یا به چیزی رای بدهند که شائبه مغایرت با شرع در آن باشد فقهای شورای نگهبان، که بر طبق قانون چنین مسوولیتی را برعهده دارند، می‌توانند آن را رد کنند و در صورتی که مجلس بر اجرای مصوبه خود اصرار ورزیده و نظر شورای نگهبان را نپذیرد، مجمع تشخیص مصلحت تصمیم‌نهایی را خواهد گرفت. بنابراین حتی اگر طرح پیشنهادی حاوی مواردی خلاف شرع یا مصلحت باشد، چه جای نگرانی و متوقف ساختن است؟ این سوال اساسی در افکار عمومی مردم مطرح است که با توجه به منصوب بودن فقهای شورای نگهبان و اعضای مجمع تشخیص مصلحت، توسط مقام رهبری چه ضرورتی موجب شده است که طرح اصلاح قانون مطبوعات قبل از آن که در مجلس مطرح شود متوقف گردد؟

آیا چنین کاری به مصلحت نظام جمهوری اسلامی می‌باشد؟ صرف نظر از عدم اعتقاد برخی از گروه‌ها و احزاب و یا شخصیت‌ها به اصل ولایت فقیه یا به رکن جمهوریت نظام، همگان این اصل را پذیرفته‌اند که تنها راه حفظ کیان مملکت و اعتبار آبروی نظام و تامین منافع ملی و بهبود وضع زندگی مردم، التزام عملی به قانون اساسی و قانون‌مداری است. بنابراین منافع و مصالح کلان ملی ایجاب می‌کند مقام رهبری به عنوان نماد و سمبل وفاق ملی عمل نمایند. چنین شیوه‌هایی این شائبه را در اذهان عمومی به وجود می‌آورد که مقام رهبری در حمایت و جانبداری از گروه معینی عمل می‌کنند، آن هم جناحی که موقعیت و پایگاه اندکی در میان مردم دارد و اقلیت کوچکی در برابر اکثریت بزرگ مردم که به برنامه‌های آقای خاتمی رای داده‌اند به شمار می‌روند. اکثریت نمایندگان مجلس کنونی را اصلاح‌طلبانی تشکیل می‌دهند که بعد از تمامی نظارت‌های عام و گسترده شورای نگهبان و تصویب صلاحیت‌ها، با آرای سنگین مردم انتخاب شده و به مجلس راه پیدا کرده‌اند. آیا کنار زدن نمایندگان مردم از تصمیم‌گیری در یک امر مهم اجتماعی به نفع نهاد و مقام رهبری است؟

نهضت آزادی ایران عبور سالم از عقبه‌ها و بحران‌های کنونی را نیازمند آگاهی و هوشیاری همگان

می‌داند و با نگرانی از تشدید تقابلهای و تعمیق اختلافات، نمایندگان محترم مجلس و همه نیروهای دلسوز و اصلاح‌طلب را به خویش‌داری و پرهیز از تقابلهای خشونت‌آمیز و حفظ آرامش دعوت می‌نماید و از مقام رهبری تجدیدنظر در حکم صادره و توصیه به حق از مجرای قانونی را تقاضا می‌نماید.

نهضت آزادی ایران